

те инвестират печалбите си в нови тухлени семейни къщи.

Междувременно приблизително 6000²⁹ номади роми олахи (които считат себе си и са считани от другите роми за етнически различни) продължавали да пътуват из републиката с коне, каруци и палатки.

На това преселение официално се гледа със смесени чувства. От една страна, се признава, че отчасти то е положителен отзвук на нови възможности, "от които те се възползвали... заемайки постоянни работни места и заселвайки се за постоянно"³⁰, но от друга страна съществуват страхове, че концентрацията на роми, както в родните им селища, така и в градовете, би "увековечила изостаналия цигански начин на живот."

В края на краищата през 1958 г. е решено да се започне масирана национална кампания за повишаване на социо-икономическото равнище на ромите чрез асимилирането им в по-широкото чехословашко общество. За да се ускори този процес е възприета политика, прицелена към максимално разпръсване. Но това може да се постигне само при адекватен контрол върху миграция и по тази причина повечето основни мерки от това време засягат главно движението на населението.

Началото на кампанията отчасти може да се свърже с факта, че преди това правителството е заето с по-важни проблеми, отчасти с факта, че в края на 50-те години Чехословакия се подготвя за прехода от Народна Република в Социалистическа Република (провъзгласена през 1960 г.), който води след себе си, освен всичко останало, и културна революция. А "ние не бихме могли да говорим за културна революция..., ако оставим своите цигански граждани с нисък културен и жизнен стандарт".³¹

Допълнителни притеснения поражда фактът, че ромите стават все по забележими главно в резултат на миграцията, но също и заради бързото нарастване на раждаемостта им. През 1966 г. първото наистина сигурно преброяване на ромите дава цифрата 221526 (1.55 % от цялото население).